

Skarżące przedstawiają również szereg zarzutów dotyczących ustalenia grzywny. Po pierwsze, wskazują one na naruszenie art. 23 ust. 3 rozporządzenia nr 1/2003, niewłaściwe zastosowanie wytycznych w sprawie metody ustalania grzywien, naruszenie zasady pewności prawa i proporcjonalności oraz niedotrzymanie obowiązku uzasadnienia. Skarżące uznają, że Komisja popełniła błąd przy ocenie wagi naruszenia, w szczególności poprzez dokonanie niewłaściwej oceny charakteru naruszenia, nieuwzględnienie nieznacznego wpływu tego naruszenia na rynek oraz poprzez nieprawidłowe wyznaczenie właściwego rynku geograficznego. Następnie twierdzą one, że Komisja błędnie określiła podstawową kwotę grzywny, współczynnik odstraszania oraz czas trwania naruszenia. Skarżące dodają, że Komisja nienależycie uwzględniła okoliczności łagodzące, a nadmierna długość postępowania administracyjnego doprowadziła do nieproporcjonalnie wysokiej grzywny w związku z zaostreniem w międzyczasie polityki Komisji w odniesieniu do wysokości grzywien.

Wreszcie skarżące podnoszą, że obniżka grzywny zastosowana przez Komisję z powodu nadmiernej długości postępowania administracyjnego jest nieproporcjonalnie mała.

Skarga wniesiona w dniu 10 lipca 2007 r. — Buzzi Unicem SpA przeciwko Komisji

(Sprawa T-241/07)

(2007/C 211/82)

Język postępowania: włoski

Strony

Strona skarżąca: Buzzi Unicem SpA (przedstawiciele: adwokaci C. Viviani i M. Vellano)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Żądania strony skarżącej

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji z dnia 15 maja 2007 r. dotyczącej krajowego planu rozdziału uprawnień do emisji gazów cieplarnianych, zgłoszonego przez Włochy zgodnie z dyrektywą 2003/87/WE, z powodu naruszenia traktatu WE oraz zasad i przepisów prawa przyjętych w ramach jego stosowania, w zakresie, w jakim nakłada ona

obowiązek zmiany krajowego planu rozdziału w taki sposób, że nie są dopuszczalne działania racjonalizatorskie mające na celu umożliwienie operatorowi zatrzymania części przydzielonych uprawnień w przypadku „zamknięcia z powodu procesów racjonalizacji produkcji” (art. 1 ust. 4 i art. 2 ust. 4 decyzji)

— obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W zaskarżonej decyzji stwierdza się, że krajowy plan rozdziału zgłoszony przez Włochy pismem z dnia 15 grudnia 2006 r. jest niezgodny z dyrektywą 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 13 października 2003 r. ustanawiającą system handlu przydziałami emisji gazów cieplarnianych we Wspólnocie oraz zmieniającą dyrektywę Rady 96/61/WE.

Szczególnie kwestionowany punkt dotyczy umożliwienia operatorowi zatrzymania części uprawnień w przypadku zamknięcia instalacji produkcyjnych lub części tych instalacji z powodu procesów racjonalizatorskich.

W uzasadnieniu swoich żądań skarżąca podnosi:

— Pozwana błędnie przyjmuje za podstawę swoją własną krytyczną ocenę „dostosowania przydziałów” i wyklucza możliwość tzw. „dostosowań ex post”. W tym względzie należy przyznać, że taki rodzaj dostosowań zakłóca rynek, niesie niepewność dla przedsiębiorstw i narusza kryterium nr 10 załącznika III wspomnianej dyrektywy. Chodzi jednak raczej o to, aby zapobiec utracie posiadania przydzielonych uprawnień i tym samym utracie możliwości prawnej rozporządzania nimi poprzez wykorzystanie w innych instalacjach. Co do istoty należy unikać zakłócania wolnej organizacji i stosowania prawa podmiotowego przedsiębiorstwa, co narusza też zasady logiki, proporcjonalności i ochrony środowiska i konkurencji zgodnie z art. 5, art. 174 i art. 157 WE.

— Zaskarżona decyzja jest ponadto sprzeczna pod względem założeń logicznych, na których się opiera. Komisja przyznaje w motywie czwartym, że dyrektywa nie uwzględniła umożliwienia państwowym członkowskim dokonywania dostosowań, o ile nie miałyby one mocy wstecznej i nie spowodowały trudności dla funkcjonowania systemu wspólnotowego. W niniejszym przypadku operator instalacji, która jest zamknięta, jest nadal obecny na rynku i prowadzi działalność w innych zatwierdzonych instalacjach. Zdaniem samej Komisji możliwe jest z tego powodu „dostosowanie przydziału”.

— Pozwana nie przedstawiła logicznych wyjaśnień, które miały doprowadzić do tego, że krytykowany mechanizm jest niedopuszczalny jako „dostosowanie ex post”.

— Naruszenie zasady równego traktowania w świetle przepisów decyzji Komisji dotyczącej zatwierdzenia krajowego planu rozdzielania Zjednoczonego Królestwa.

towarowy „QWEBMARK” dla usług z klas 35, 38 i 42 (wspólnotowy znak towarowy nr 1 771 963)

Decyzja Wydziału Unieważnień: Unieważnienie przedmiotowego znaku towarowego

Decyzja Izby Odwoławczej: Oddalenie odwołania

Skarga wniesiona w dniu 6 lipca 2007 r. — Weiler przeciwko OHIM — CISQ (Q2WEB)

(Sprawa T-242/07)

(2007/C 211/83)

Język skargi: niemiecki

Podniesione zarzuty: Naruszenie art. 52 ust. 1 lit. a) w związku z art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (WE) nr 40/94⁽¹⁾, z uwagi na to, że kolidujące znaki towarowe nie są podobne pod względem wyglądu, brzmienia ani też od strony koncepcyjnej, oraz z uwagi na to, że różnice występujące między oznaczeniami wystarczają, aby wykluczyć prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd właściwego kręgu konsumentów.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 40/94 z dnia 20 grudnia 1993 r. w sprawie wspólnotowego znaku towarowego (Dz.U. 1994 L 11, str. 1).

Strony

Strona skarżąca: Dieter Weiler (Pulheim, Niemcy) (przedstawiciele: adwokaci V. von Bomhard, T. Dolde i A. Renck)

Strona pozwana: Urząd Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory)

Uczestnikiem postępowania przed Izbą Odwoławczą była również: CISQ Federazione Certificazione Italiana Sistemi di Qualità Aziendali

Skarga wniesiona w dniu 11 lipca 2007 — Rzeczpospolita Polska przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-243/07)

(2007/C 211/84)

język postępowania: polski

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności decyzji Pierwszej Izby Odwoławczej Urzędu Harmonizacji w ramach Rynku Wewnętrznego (znaki towarowe i wzory) o nr R 893/2005-1 z dnia 29 marca 2007 r.;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania przed Sądem, a na wypadek gdyby uczestnik postępowania przed Izbą Odwoławczą przystąpił do sprawy w charakterze interwenienta, obciążenie strony pozwanej i interwenienta kosztami postępowania.

Strony

Strona skarżąca: Rzeczpospolita Polska (Przedstawiciel: E. Ośniecka-Tamecka, pełnomocnik rządu)

Strona pozwana: Komisja Wspólnot Europejskich

Zarzuty i główne argumenty

Zarejestrowany wspólnotowy znak towarowy będący przedmiotem wniosku o unieważnienie: Słowny znak towarowy „Q2WEB” dla towarów i usług z klas 9, 35, 38 i 42 (wspólnotowy znak towarowy nr 2 418 150)

Właściciel wspólnotowego znaku towarowego: Skarżący

Strona wnosząca o unieważnienie wspólnotowego znaku towarowego: CISQ Federazione Certificazione Italiana Sistemi di Qualità Aziendali

Prawo ze znaku towarowego przysługujące stronie wnoszącej o unieważnienie: Słowny znak towarowy „QWEB” dla towarów i usług z klasy 42 (wspólnotowy znak towarowy nr 1 772 078), graficzny znak towarowy „QWEB” dla usług z klas 35, 38 i 42 (wspólnotowy znak towarowy nr 1 871 201) i słowny znak

Żądania strony skarżącej

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji K 2007/361/WE z dnia 4 maja 2007 r. w sprawie określenia nadwyżki zapasów produktów rolnych innych niż cukier oraz w sprawie skutków finansowych ich eliminacji w związku z przystąpieniem Republiki Czeskiej, Estonii, Cypru, Łotwy, Litwy, Węgier, Malty, Polski, Słowenii i Słowacji [K(2007) 1979 wersja ostateczna]⁽¹⁾ w części dotyczącej Rzeczpospolitej Polskiej;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Zaskarżona decyzja określiła ilości produktów rolnych, znajdujących się w swobodnym obrocie na terytorium Polski w dniu przystąpienia do Unii Europejskiej, które w ocenie Komisji przekraczały poziom normalnych zapasów tych produktów oraz